

РЕШЕНИЕ

№ 2508

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **157** по описа за **2011** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във връзка с чл.208 и следващите от Административно процесуалния кодекс(АПК).

С решение от 09.09.2010г., Софийски районен съд, НО 2-ри състав, постановено по н.а.х.д.№ 1761/2010г., е изменил наказателно постановление (НП) № ДФР /НП-6/26.01.2010г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на ЗПАД”Б. В. И. Г.” –гр.С. за нарушение на чл.6, ал.2 от Закона за мерките срещу изпирането на парите/ЗМСИП/ е наложена имуществена санкция в размер на 5 000лв., на осн.чл.23, ал.4 , вр. с ал.1 от същия закон, като е намалил размера на наложената имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

В касационната жалба на Председателя на ДА „ НС” са изложени съображения за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, необоснованост и нарушаване на принципа за справедливост. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че наложената имуществена санкция следва да бъде намалена, тъй като не е отчетел критериите по чл.27 от ЗАНН и не се е съобразил с целите, които следва да се постигат с налагане на наказанието, съгл.разпоредбата на чл.36 от НК, за постигане на индивидуалната и генерална превенция. Поддържа се, че като е намалил размера на имуществената санкция , съдът е постановил едно несправедливо решение, несъответстващо на тежестта на нарушението и свързаната с него обществена опасност. Иска се отмяна на съдебния акт в обжалваната част и постановяване на

решение, с което НП да бъде потвърдено изцяло.

В съдебно заседание, Председателя на ДА „НС” се представлява от юрк.Р, която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Срещу касационната жалба е подадено възражение от З.”Б. В. И. Г.”, в което са изложени подробни доводи за нейната неоснователност. Твърди се, че именно осъзнавайки превантивната функция на наложената санкция след намаляването ѝ в размер на 3 000лв., дружеството не е подало касационна жалба с доводи за намаляване на санкцията до предвидения в закона минимум.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрк.Кабамитова, която поддържа съображенията, изложени в подадения писмен отговор и искането, решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на С. дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд-С. град, VIII-ми касационен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи, събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства и след като извърши проверка по реда на чл.218,ал.2 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В производството пред районния съд, фактическата обстановка е правилно установена.Съдът е анализирал събраните писмени и гласни доказателства и вярно е възприел релевантните за изхода на делото факти. Касационната инстанция изцяло възприема установената от районния съд фактическа обстановка и намира за безпредметно да я възпроизвежда отново. Правилни и законосъобразни са изводите за доказаност на нарушението.Съдът е приел, че по делото е установено по несъмнен начин, че търговското дружество е осъществило от обективна страна състава на административното нарушение по чл.6,ал.2 от ЗМСИП : като застраховател, задължено лице по чл.3, ал.2, т.2 от закона, дружеството-касатор е било длъжно преди подписване на застрахователна полица 50226614 по застраховка „ БОНУС КАСКО” да идентифицира физическите лица, които са действителен собственик на „ Транспорт Комерс” ООД, като използва способите по чл.6, ал.2 от ЗМСИП вр. с чл.3, ал.5 и чл.11, ал.2 от с.з.

Районният съд е преценил, че наложената имуществена санкция в размер от 5000лв. е несправедлива, тъй като нарушението е извършено за първи път и няма други отегчаващи вината обстоятелства.

Неоснователно е възражението на ДА”НС”, че извършеното конкретно нарушение е с висока степен на опасност, свързана с нарушаването на мерките срещу изпиране на пари. Неоснователно е и възражението, че санкцията е съобразена с имотното състояние на нарушителя. Наказващият орган не е събирал доказателства в тази насока, което съгласно чл.27 от ЗАНН е не само негово право, но и задължение.

Като е изменил наказателното постановление в тази му част, районният съд не е подценил значението на извършеното нарушение, а се е съобразил именно с цитираната разпоредба на чл.27 от ЗАНН, съгласно която при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, включително и имотното състояние на нарушителя. Изложените в тази връзка мотиви в НП са бланкетни и не съдържат конкретни обстоятелства, които да обосновават по-висок

размер на наложената санкция. При липса на доказателства относно подбудите, имотното състояние и отегчаващи вината обстоятелства, налагането на санкция в размер на 3 000лв. е справедливо.

По аргумент от чл.39, § 2 на директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на съвета за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризъм, чиито разпоредби са въведени в националното законодателство по силата на § 1 от ЗР на ЗМИП /ДВ, бр.92/2007/, предвидените административни санкции следва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. В случая, административният орган е нарушил изискването за пропорционалност. Високата обществена опасност на неизпълнението на предвидените от закона мерки по установяване произхода на паричните средства, е отчетен от законодателя при определяне размера на санкцията. Следователно и санкцията от 3 000 лв. отчита високата обществена опасност на този вид административни нарушения.

По изложените съображения, крайният извод на районния съд за намаляване на наложената имуществена санкция не е в противоречие с материалния закон.

При извършена служебна проверка по реда на чл.218, ал.2 от АПК, съдът намира, че не са налице сочените касационни основания за отмяна на обжалваното решение. Решението на СРС е валидно, допустимо и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, Административен съд-С. град, VIII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.09.2010г. на Софийски районен съд, НО, 2-ри състав, постановено по н.а.х.д. N 1761/2010г., с което съдът е изменил наказателно постановление № ДФР -НП-6/26.01.2010г., издадено от Председателя на ДА „НС”, с което на ЗПАД” Б. В. И. Г.”, за нарушение на чл.6, ал.2 и на осн.чл.23, ал.4, вр. с ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари е наложена имуществена санкция в размер на 5 000лв., като е намалил размера на наложената имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

1.....

2.....